

„Imádtam minden oldalát, és csak úgy szívtam magamba minden gyönyörű szavát.” – *Anna Todd* bestsellerszerző

NOVEMBER

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

NOVEMBER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Az első november

9.

Változó vagyok, vízből való.

Sodródom céltalanul.

Ő a tengerembe süllyedő horgony.

– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

KÍVÁNCSI VAGYOK, MILYEN HANGOT ADNA, ha hozzávágna a fejéhez ezt az üveget.

Vastag ez az üveg. A feje kemény. Megvan az esély egy szép nagy PUFF-ra.

Kíváncsi vagyok, hogy vérezne-e. Van szalvéta az asztalon, de nem az a fajta, ami sok vért felszívna.

– Szóval, ja. Kicsit ledöbbsentem, de ez van – mondja.

Ettől még szorosabban markolom az üveget, abban a reményben, hogy a kezemben is marad, és mégsem a koponyáján landol.

– Fallon? – köszörüli meg a torkát, miközben igyekszik finoman beszélni. Mégis minden szava egy tördöfés. – Nem is mondasz semmit?

Beleszúrom a szívószálamat az egyik jégkockán tátongó lyukba, s elképzelem, hogy a feje az.

– Mit kéne mondanom? – motyogom durcás gyermekként, tizennyolc éves felnőtt létemre. – Azt akarod, hogy *gratuláljak* neked?

Karba font kézzel nekidőlök a bokszt falának.

Ránézve eltűnődöm, hogy a tekintetében tükröződő megbánás vajon amiatt van-e, hogy csalódást okozott, vagy megint csak megjárta magát. Csupán öt perc telt el azóta, hogy leült, de máris sikerült színpaddá varázsolnia a saját oldalát a bokszban. És én megint arra kényszerülök, hogy a közönsége legyenek.

A kávécsésze oldalán dobol az ujjaival, és csendben figyel engem néhány pillanatig.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Azt hiszi, hogy végül megadom magam, és kimondom, amit halani akar. De túl keveset volt a közelemben az elmúlt két évben; nem tudhatja, hogy már nem vagyok az a fajta lány.

Miután nem óhajtok tudomást venni az előadásáról, végül felsőhajt, és rákönyököl az asztalra.

– Hát, azt hittem, örülni fogsz nekem.

– *Örülni* fogok neked? – veszem rá magam egy gyors fejrázásra.

Nem gondolhatja komolyan!

Vállat von, és büszke vigyor kerül szét az amúgy is irritáló képén.

– Nem hittem volna magamról, hogy megint apa leszek.

Kitör belőlem egy éles, hitetlenkedő kacaj.

– Spermát lövellni egy huszonnégy éves lány hüvelyébe még nem tesz apává – felelem kissé epésen.

Eltűnik a büszke vigyora, hátradől, és oldalra biccenti a fejét. A fejbiccentés mindig fix mozdulat volt nála, ha nem tudta, hogyan reagáljon a kamera előtt. *„Csak nézz úgy, mintha valami komoly dolgon elmélkednél, és az szinte bármilyen érzelmenek betudható. Szomorúság, befelé fordulás, sajnálkozás, együttérzés...”* Bizonyára nem emlékszik,

hogy életem nagy részében ő volt a színioktatóm, és ez a nézés volt a legelső, amire megtanított.

– Úgy gondolod, hogy nincs jogom apának nevezni magam? – kérdezi, mintha megsértődött volna a reakciónon. – Akkor szerinted mi vagyok?

Költőinek veszem a kérdést, és átdöfök még egy jégkockát. Ügyesen felszúrom a szívószálamra, és becsúszatom a jégdarabot a számba. Egy nemtörődöm gesztussal hangosan ráharapok. Biztos nem várja el tőlem, hogy válaszoljak erre a kérdésre. Azóta nem „apa”, amióta egy este, még tizenhat éves koromban félbeszakadt a színészi karrierem. Ha őszinte akarok lenni magammal, abban sem vagyok biztos, hogy azelőtt apa lett volna. Inkább olyanok voltunk, mint egy színioktató és a tanítványa.

Egyik kezével végigsimít a homlokán, a jó pénzért beültetett hajvonalá mentén.

– Miért csinálod ezt?

Pillanatról pillanatra egyre bosszúsabb lesz a viselkedésemtől.

– Még mindig ki vagy akadva, amiért nem jöttem el a ballagásodra? Mondtam már neked, hogy ütköztek a programjaim!

– Nem – válaszolom semleges hangon. – Meg sem hívtalak a ballagásomra.

– Miért nem? – húzódik hátra hitetlenkedő arccal.

– Csak négy meghívóm volt.

– És? – kérdezi. – Én vagyok az *apád*. Mi a francért ne hívnál meg a középiskolai ballagásodra?

– Nem jöttél volna el.

– Azt nem tudhattad – vág vissza.

– *Tényleg* nem jöttél el.

– Hát persze, hogy nem, Fallon – forgatja a szemét. – *Nem* voltam meghívva.

– Lehetetlen vagy – sóhajtok mélyet. – Most már értem, miért hagyott el anya.

– Anyád azért hagyott el, mert lefeküdtem a legjobb barátnőjével – rázza meg kissé a fejét. – A személyiségemnek ehhez semmi köze.

Erre nem is tudom, mit mondhatnék. Abszolút semmi megbánás nincs a pasasban. Egyszerre utálom és irigylem miatta. Bizonyos tekintetben jó lenne, ha jobban hasonlítanék rá, és kevésbé az anyámra. Az apámnak nem számít a saját töméntelen mennyiségű hibája, miközben nekem a hibáim az életem fókuszában szerepelnek. A hibáim keltenek reggelente, és azok tartanak ébren minden éjjel.

– Ki rendelte a lazacot? – érdeklődik a pincér. Kifogástalan időzítés.

Felemelem a kezemet, és leteszi elém a tányért. Már nincs is étvágyam, úgyhogy csak piszkálom a rizst a villámmal.

– Hé, egy pillanat!

Felnézek a pincérre, de ezúttal nem hozzám szólt. Sokatmondó tekintettel mered az apámra.

– Maga...

Jaj, istenem! Már megint.

A pincér rácsap az asztalra, én pedig összerezzenek.

– *Maga* az! Maga Donovan O’Neil! Maga játszotta Max Epcottot!

Apa szerényen vállat von, de tudom, hogy benne aztán nincs semmi szerénység. Bár mióta a sorozat tíz éve lekerült a képernyőről, már nem játssza Max Epcottot, még mindig úgy tesz, mintha ő lenne a legnagyobb tévésztár. És azok adnak neki okot erre a viselkedésre, akik még mindig felismerik. Úgy csinálnak, mintha még sohasem láttak volna színészt élőben. Ez itt Los Angeles, az ég szerelmére! Itt mindenki színész!

Folytatódik a szurkálós kedvem, úgyhogy átdöföm a lazacot a villámmal. A pincér viszont közbeszól – megkérdezi, hogy lefotózám-e őket együtt.

Sóhaj.

Morcosan kikászálodom a bokszból. A pincér megpróbálja ideadni a telefonját a képhez, de tiltakozva felemelem a kezem, megkerülöm őt és továbbmegyek.

– Ki kell mennem a mosdóba – motyogom az asztaltól távolodva.
– Csináljon vele egy szelfit! Imádja a szelfiket.

Sietek a mosdó felé, hogy egy kicsit megmeneküljek az apámtól. Nem tudom, miért kértem rá, hogy találkozzon ma velem. Talán azért, mert elköltözöm, és isten tudja, meddig nem fogom látni – de még ez sem jó kifogás arra, hogy miért teszem ki magamat ennek.

Benyitok az első fülkébe. Bezárom magam mögött az ajtót, kihúzok egy véccéülőke-védőt az adagolóból, és ráteszem az ülőkére.

Egyszer olvastam egy tanulmányt a nyilvános mosdókban tenyésző baktériumokról. Azt írták, hogy a vizsgált helyeken mindig az első fülkében volt a legkevesebb a baktérium, mert az emberek feltételezik, hogy azt használják a leggyakrabban, így inkább továbbmentek. Én nem. Én mindig csak abba megyek. Nem volt mindig kórokozófóbiám, de miután tizenhat éves koromban két hónapig kórházban feküdtem, kialakult nálam egy pici mániás-rögeszmés viselkedés higiéniaügyben.

Miután elvégeztem a dolgomat, legalább egy percen át mosom a kezemet. Végig lefelé bámulok, nem vagyok hajlandó tükörbe nézni. Napról napra egyre könnyebben megy elkerülni a tükörképemet, de ahogy papírtörülőért nyúlok, mégis megpillantom magamat. Nem számít, hányszor néztem eddig tükörbe, még mindig nem tudtam megszokni, amit látok.

Felemelem a bal kezemet, hogy megérintsem a sebhelyeket az arcom bal felén, az államon és a nyakamon. A blúzom nyaka már eltakarja a többit, de a ruha alatt végigfutnak a törzsem bal felén, le, majdnem a derekam vonaláig. Végighúzom az ujjaimat azokon a részeken, ahol most kidudorodik a bőr. Ezek a sebhelyek állandóan emlékeztetnek rá, hogy a tűz valóság volt, nem csupán egy rémálom, amiből egy karon csípéssel felébredhettem magam.

A tűz után hónapokig kötés volt rajtam, a testem nagy részéhez hozzá sem nyúlhattam. Most, hogy az égési sérülések begyógyultak, és már csak a hegek maradtak, azon kapom magam, hogy kényszeresen megérintem őket. Olyan a tapintásuk, mint a kinyúlt selyem. Az lenne normális, ha a tapintásuktól is annyira viszolyognék, mint a látványuktól. Ehelyett kifejezetten tetszik, hogy milyen érzés őket megérinteni. Önkéntelenül újra és újra végighúzom az ujjaimat a nyakamon vagy a karomon, mintha a bőröm Braille-jeleit olvasnám – egészen addig, amíg észbe nem kapok, és abbahagyom. Nem szabad, hogy bármi is tetszen nekem abból, ami elmarta tőlem az életemet. Még akkor sem, ha egyszerűen csak tetszik a tapintása az ujjbegyeimnek.

A *látvány* már más kérdés. Mintha az összes szépséghibám ki lenne húzva élénk rózsaszín jelölőfilccel, hogy közszemlére kerüljön az egész világ előtt. Nem számít, mennyire próbálom eltakarni őket a hajammal és a ruháimmal, attól még ott vannak. Mindig is ott lesznek. Maradandó emléke annak az estének, ami megsemmisítette bennem a legjobb dolgokat.

Nem vagyok túl jó dátumokban és évfordulóknak, de amikor ma reggel felébredtem, rögtön beugrott, hogy hányadika van. Biztos azért, mert ez volt az utolsó gondolatom elalvás előtt. Két év telt el azóta, hogy az apám házát felemésztette a tűz, ami majdnem az életemet követelte. Talán ezért akartam ma találkozni az apámmal. Talán

azt reméltem, hogy emlékszik, és mond valami vigasztalót. Tudom, hogy eleget szabadkozott, de igazából vajon mennyire tudok neki megbocsátani, amiért megfélekezett rólam?

Többnyire csak hetente egyszer aludtam nála. De írtam neki egy üzenetet aznap reggel, hogy tudassam vele: ott maradok éjszakára. Az ember azt hinné, hogy ha az apám véletlenül felgyújtja a házát, akkor jön és kiment engem álmomban.

De ez nemcsak, hogy nem történt meg, hanem még el is felejtette, hogy ott vagyok. Senki sem tudta, hogy bárki is van a házban, amíg meg nem hallották az emeletről a kiabálásomat. Tudom, hogy nagy bűntudata van emiatt. Heteken keresztül, amikor csak meglátott, magyarázkodott. Ám a bocsánatkérései pont úgy ritkultak, mint a látogatásai és telefonhívásai. A neheztelés még nagyon is megvan bennem, de bárcsak ne lenne! A tűz baleset volt. Túléltem. Erre a két dologra igyekszem összpontosítani, de nehéz, miközben mindig eszembe jut, amikor magamra nézek.

Mindig eszembe jut, amikor *valaki* rám néz.

Nyílik a mosdó ajtaja, és egy nő lép be rajta. Rám pillant, aztán gyorsan másfelé néz, miközben az utolsó fülke felé veszi az irányt.

Az elsőt kellett volna választania, hölgyem.

Még egyszer végignézek magamon a tükörben. Régen vállig érő frizurám volt, határozott frufruval, de az elmúlt két évben sokat nőtt. Nem véletlenül. Végighúzom az ujjamat a hosszú, sötét tincseimen, amiknek megtanítottam, hogyan takarják el a bal arcom nagy részét. Lehúzom a blúzom ujját a bal csuklómig, aztán feljebb igazítom a gallért, hogy nagyjából fedje a nyakamat. Így alig lehet látni a hegeket, és már elbírja a gyomrom, hogy belenéznek a tükörbe.

Régen szépnek gondoltam magam. De most már a hajam meg a ruháim mögé bújok.

Vécőöblítést hallok, ezért gyorsan megfordulok, és az ajtó felé veszem az irányt, mielőtt a nő kijönne a fürkéből. Többnyire mindent megteszek, hogy elkerüljem az embereket. Nem azért, mert félek, hogy bámulni fogják a hegeimet. Hanem azért kerülöm el őket, mert *nem* bámulnak. Abban a pillanatban, amikor észrevesznek, gyorsan elkapják a tekintetüket, mert tartanak tőle, hogy udvariatlannak vagy előítéletesnek tűnnének. Jó lenne, ha egyszer végre valaki a szemembe nézne, és állná a tekintetemet. Nagyon régóta nem volt erre példa. Utálom bevallani, hogy hiányzik az a figyelem, amit régen kaptam, de hiányzik.

Kijövök a mosdóból, vissza a bokszt felé. Csalódottan látom meg apám tarkóját. Még mindig itt van. Reménykedtem benne, hogy valami sürgős ügy miatt el kellett mennie, amíg kint voltam.

Szomorú, hogy jobban örültem volna, ha üres asztal fogad, mint a saját apám. Már kezdem ráncolni a homlokomat a gondolattól, de hirtelen felfigyelek egy srácre, aki abban a boksztban ül, amelyik előtt mindjárt elhaladok.

Általában nem veszem észre az embereket, mivel minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy elkerüljék velem a szemkontaktust. Ez a srác viszont átható és kíváncsi tekintettel egyenesen rám néz.

Amikor meglátom, először az jut eszembe, hogy *bárcsak két éve történt volna ez.*

Gyakran gondolok erre, amikor olyan fiúkba botlom, akikhez talán vonzódnának. És ez a srác határozottan helyes. Nem olyan tipikus hollywoodi filmsztár módon, sokkal inkább mint a többi pasi ebben a városban. A sikeres színészeket mintha öntőformával gyártanák, és az összes abba a formába akarna illeni – mind szinte ugyanúgy néznek ki.

Ez a srác épp az ellentétük. A borostája nem szimmetrikusan ki-munkált műalkotás, hanem foltos és egyenetlen, mintha sokáig dolgozott volna éjjel, és tényleg nem maradt volna ideje borotválkozni. A haja nincs belőve zselével a borzas „most keltem az ágyból” frizura kedvéért. Ennek a fiúnak *tényleg* borzas a haja. Csokoládébarna tincsek omlanak a homlokára, némelyik rendezetlenül, elszabadulva. Olyan, mintha túl későn ébredt volna egy találkozó előtt, és nem vette volna a fáradságot, hogy belenézzen a tükörbe.

Az ilyen ápolatlan külsőnek lankasztóan kéne hatnia, de pont ez az, ami annyira furcsa. Annak ellenére, hogy egy csöppet sincs magával elfoglalva, ő az egyik legvonzóbb pasi, akit valaha láttam.

Azt hiszem.

Lehet, hogy ez csak a tisztaságmániám mellékhatása. Talán csak annyira kétségbeesetten vágyom arra a fajta rendezetlenségre, amit ez a srác mutat, hogy összekeverem az irigységet a csodálattal.

Az is lehet, hogy csak azért látom helyesnek, mert azon kevesek közé tartozik, akik az elmúlt két évben nem kapták el rögtön a tekintetüket, amint egymás szemébe néztünk.

Még mindig el kell haladnom az asztala mellett, hogy eljussak a mögötte lévő bokszunkig. Nem tudom, elkezdjek-e rohanni, hogy megszabaduljak a tekintetétől, vagy lassított felvételnéppént sétáljak, hogy magamba szívjam a figyelmét.

Megmozdul, ahogy kezdek közelebb érni, a bámulása pedig hirtelen túl sok lesz. Túl követelőző. Érzem, hogy elpirul az arcom és bizsereg a bőröm, ezért lenézek a lábfejemre, s hagyom, hogy a hajam az arcomba omoljon. Még be is kapok egy tincset, hogy még jobban eltakarjam magam előle. Nem tudom, miért feszengek a tekintetétől, de feszengek. Néhány másodperccel ezelőtt még arra gondoltam,

mennyire hiányzik, hogy bámuljanak. Most pedig, amikor megtörténik, csak azt várom, hogy nézzen másfelé.

Pont, mielőtt teljesen kikerülne a látókörömből, felé kapom a tekintetemet, és egy halovány mosolyt látok az arcán.

Biztos nem vette észre a hegeimet. Csak ez lehet az oka annak, hogy egy magafajta pasi rám mosolygott.

Pfff! Bosszant, hogy egyáltalán így gondolkodom. Régen nem ilyen csaj voltam. Régen magabiztos voltam, de a tűz martalékvá lett minden csepp önbizalmam. Megpróbáltam visszaszerezni, viszont nehéz elhinni, hogy bárki valaha is vonzónak találna, miközben tükörbe sem bírok nézni.

– Ez a lemez soha nem jár le – szólal meg az apám, amikor visszausszanok a boksza.

Felpillantok rá. Szinte el is felejtettem, hogy itt van.

– Milyen lemez?

– Ez – bök a villájával a pincér felé, aki most a pénztárgépnél áll.

– Hogy vannak rajongók – kap be egy falatot, hogy aztán teli szájjal folytassa. – Szóval, miről akartál beszélni velem?

– Miből gondolod, hogy beszélni akartam veled bármiről is?

– Együtt ebédelünk – int az asztal felé. – Nyilván el kell mondanod nekem valamit.

Szomorú, hogy ez lett a kapcsolatunkból. A bizonyosság, hogy egy egyszerű ebédnek muszáj többről szólnia, mint arról, hogy egy lánygyermek látni szeretné az apját.

– Holnap New Yorkba költözöm. Vagyis, igazából ma este. De csak későn repülök, így 10-én landolok New Yorkban.

Apám felkap egy szalvétát, hogy azzal leplezze a köhögését. Legalábbis azt hiszem, hogy köhögést. Biztos nem nyelné félre az ételt a hírtől.

– New York? – böki ki.

Aztán... elröhögi magát.

Röhög. Mintha egy vicc lenne, hogy New Yorkban éljek. *Nyugodj meg, Fallon! Az apád egy seggfej. Régóta tudod.*

– Mi a búbánatnak? Mi van New Yorkban? – áraszt el kérdésekkel, ahogy feldolgozza az információt. – Kérlek, azt ne mondd, hogy összejöttél valakivel a neten!

Felmegy a pulzusom. Nem bír legalább *úgy tenni*, mintha támogatná az egyik döntésemet?

– Gyorsítani akarok a tempón. Arra gondoltam, hogy elmegyek meghallgatásra a Broadwayn.

Hétéves voltam, amikor apám elvitt a Broadwayre, megnézni a *Macskákat*. Akkor jártam először New Yorkban, és az volt életem egyik legjobb kirándulása. Addig a pillanatig mindig erőltette, hogy színész nőnek *kell* lennem. Sohasem volt esélyem arra, hogy a színház felé induljak, mert apám a karrierem minden lépését irányította, és ő jobban kedveli a filmezést. Most viszont már két év eltelt anélkül, hogy bármit is kezdtem volna magammal. Nem tudom, tényleg lesz-e bátorságom eljárni meghallgatásokra, de a döntés, hogy New Yorkba költözöm, a legaktívabb kezdeményezéseim egyike a tűzeset óta.

Apám iszik egy kortyot, és miután leteszi a poharat, mélyet sóhajt.

– Figyelj, Fallon! Tudom, hogy hiányzik a színészet, de nem gondolod, hogy ideje lenne más lehetőségek után nézned?

Annyira nem érdekelnek már az okfejtései, hogy még csak rá sem mutatok, mekkora baromságot vágott hozzám az imént. Egész életemben mást sem csinált, mint azt erőltette, hogy a nyomdokaiba lépjek. A tűzeset után teljesen leállt az ösztönzésemmel. Nem vagyok ostoba. Tudom, hogy szerinte már nincs meg bennem az, ami

a színésznővé váláshoz kell. Tudom, hogy részben igaza van. A külső nagyon fontos Hollywoodban.

Pontosan ezért akarok New Yorkba költözni. Ha valaha is újra játszani akarok, a színház lehet a legszebb reményem.

Bárcsak ne lenne ennyire átlátszó! Anyám el volt ragadtatva, amikor elmondtam neki, hogy költözni szeretnék. Mióta leérettségiztem és összeköltöztem Amberrel, alig hagytam el a lakást. Anya szomorú volt, hogy távol leszek tőle, de örült, hogy hajlandó vagyok kiszabadulni nemcsak a lakásom, hanem egész Kalifornia állam fogságából.

Bárcsak apám is képes lenne látni, milyen hatalmas lépés ez nekem!

– Mi lett a narrátori munkával? – kérdezi.

– Dolgozom velük. A hangoskönyveket stúdiókban veszik fel. Stúdiók New Yorkban is léteznek.

– Sajnos – forgatja a szemét.

– Mi a baj a hangoskönyvekkel?

– Ha eltekintünk attól, hogy a hangoskönyvek felolvasása a színészet legaljának számít? – vet rám hitetlenkedő pillantást. – Ennél jobbat is tudsz, Fallon. A fenébe is, menj egyetemre, vagy valami!

Összeszorul a szívem. Pont mikor kezdtem azt hinni, hogy rosszabb nem lehet. Hihetetlen, mennyire nem lát ki a fejből...

Abbahagyja a rágást, és egyenesen rám néz, amikor rájön, mit jelent, amit mondott. Gyorsan megtörli a száját a szalvétával, aztán rám mutat.

– Tudod, hogy nem úgy értettem. Nem azt mondom, hogy lesüllyedtél a hangoskönyvek szintjére. Hanem azt mondom, hogy jobb pályát is találhatsz magadnak annál, mintsem hogy benne ragadsz abban, hogy már nem színészkedhetsz tovább. A narrátori munka nem fizet elég jól. És ami azt illeti, a Broadway sem.

Úgy ejti ki a *Broadway* szót, mintha káromkodás lenne.

– Tájékoztatásul közlöm veled, hogy sok köztisztviselőben álló színész szokott hangoskönyveket narrálni. Plusz akarod, hogy itt és most toplistás színészeket soroljak fel neked, akik a Broadwayn vannak? Egész nap ráérek.

Egy fejrúzással megadja magát, bár tudom, hogy nem ért velem egyet. Csak rosszul érzi magát, amiért leszólt az azon kevés színjátszással kapcsolatos munkák egyikét, amiket képes vagyok elvégezni.

A szájához emeli az üres vizes poharat, és eléggé hátrahajtja a fejét ahhoz, hogy kinyerjen egy kortyot az olvadó jégből.

– Vízet – rázza meg a poharát a levegőben, mire a pincér bólint, és idejön újratölteni.

Megint ledöföm a lazacomat, ami már nem meleg. Remélem, hogy apám hamar befejezi az evést, mert nem vagyok biztos benne, hogy még sokáig bírja a gyomrom ezt a találkozót. Jelenleg csak az ad okot a megkönnyebbülésre, hogy tudom: hozzá képest holnap ilyenkor már a kontinens túlsó felén leszek. Még akkor is, ha a napsütést havazásra kell cserélnem érte.

– Ne tervezz semmit január közepére! – vált témát. – Vissza kell repülnöd egy hétre Los Angelesbe.

– Miért? Mi lesz januárban?

– Bekötik az öreged fejét.

– Valaki lőjön le! – szorítom meg a tarkómat, és lenézek az ölembe.

Belém hasít a bűntudat, mert bármennyire is azt kívánom, hogy valaki most azonnal tegyen el láb alól, nem akartam hangosan kimondani.

– Fallon, nem tudhatod, hogy kedveled-e őt, amíg nem találkozál vele.

– Nem kell találkoznom vele ahhoz, hogy tudjam, nem fogom kedvelni – jelentem ki. – Végül is hozzád megy feleségül.

Igyekszem szarkasztikus mosollyal leplezni a mondandóm igazságtartalmát, de biztosan tudja, hogy komolyan gondolok minden szót.

– Ha esetleg elfelejtetted volna, az anyád is úgy döntött, hogy hozzám jön feleségül, és vele mintha egész jól kijönnél – vág vissza.

Ezzel megfogott.

– Ott a pont. De mentségemre szóljon, tízéves korom óta ez az ötödik lánykérésed.

– De még csak a harmadik feleségem.

Végre belemélyeszttem a villámat a lazacba, és eszem egy falatot.

– A végén sikerül eléred, hogy miattad örökre leírjam a férfiakat – közlöm teli szájjal.

– Nem baj az – nevet. – Amúgy is csak egy randidról tudok, de annak már több mint két éve.

Nagyot nyelek, hogy a lazac lecsússzon.

Ez most komoly? Hol voltam, amikor a rendes apákat osztogaták? Miért kell beérnem ezzel a hígagyú seggfejjel?

Nem is tudom, hányszor lógott ki a kapa a szájából a mai ebédnél. Jobban tenné, ha figyelne a fogai épségére. Tényleg fogalma sincs, milyen nap van ma. Vagy ha mégis, akkor nem is mondhatott volna ennél nagyobb tapintatlanságot.

A hirtelen homlokráncolásából látom, hogy megpróbál összehozni egy bocsánatkérést azért, amit az előbb mondott. Biztosan nem úgy értette, ahogy gondolom, de ettől még ugyanúgy vissza akarok vágni neki.

Egyenesen a szemébe nézve felemelem a kezem, és a fülem mögé simítom a hajam, közszemlére téve a hegeimet.

– Nos, apa. Nem igazán kapom meg ugyanazt a figyelmet a sráctoktól, mint régen. Tudod, mielőtt ez történt – mutatok az arcomra, de máris megbánom, ami kibukott belőlem.

Miért kell mindig lesüllyednem az ő szintjére? Ennél jobb vagyok.

Lejebb vándorol a tekintete a járomcsontomra, aztán gyorsan lenéz az asztalra.

Tényleg látszik rajta a megbánás, úgyhogy eltöprengek, hogy hagyom a keserűséget, és egy kicsit kedvesebb leszek vele. Mielőtt viszont bármi kedves mondat elhagyhatná a számát, az apám mögötti bokszban ülő srác feláll, és csak rá korlátozódik a figyelmem. Megpróbálom visszahúzni a hajamat az arcomba, mielőtt megfordul, de már túl késő. Máris megint engem bámul.

Ugyanaz a mosoly ül az arcán, amit nemrég rám villantott, csak ezúttal nem kapom el a tekintetemet. Sőt, végig tartom vele a szemkontaktust, ahogy odajön az asztalunkhoz. Mielőtt reagálhatnék, már is lehuppan mellém.

Atya gatyá, mit csinál ez?

– Bocs, hogy késtem, bébi – karolja át a vállamat.

Úgy nevezett, hogy bébi. Egy random csávó csak úgy átkarolta a vállamat, és lebébizett.

Mi a fene folyik itt?

Apámra pillantok. Arra gondolok, hogy talán benne van a keze ebben az egészben, de ő mintha még értetlenebbül nézne a mellettem lévő idegenre, mint én.

Megmerevedek a srác karja alatt, amikor érzem, hogy oldalról pusztít nyom a hajamba.

– Átkozott Los Angeles-i forgalom! – motyogja.

Random Csávó belepusztított a hajamba.

Mi...

Folyik...

Itt...?

A pasi kezét nyújt az asztal fölött apámnak.

– Ben vagyok – mutatkozik be. – Benton James Kessler. A lánya barátja.

A lánya... miye?

Apám viszonzza a kézfogást. Biztosra veszem, hogy tátva maradt a szám, úgyhogy azonnal becsukom. Nem akarom, hogy apám megtudja, hogy fogalmam sincs, ki ez a srác. Azt sem akarom, hogy ez a Benton fazon azt higgye, azért esett le az állam, mert tetszik, hogy figyel rám. Csak azért nézek rá így, mert... hát... nyilván elmebajos.

Miután elengedi apám kezét, hátradől a bokszban. Gyorsan rám kacsint, felém hajol, és olyan közel nyomja a száját a fülemhez, hogy nyilván be kéne húznom neki egyet érte.

– Csak menj bele a játékba! – suttogja.

Továbbra is mosolyogva húzódik hátra.

Csak menjek bele a játékba?

Mi van, ezt kapta improvizációból házi feladatnak?!

Ekkor esik le.

Az egész beszélgetésünket hallotta, és így akar beinteni apámnak.

Hüha! Azt hiszem, bírom az új kamupasimat.

Most, hogy már tudom, hogy apámat szívatja, odaadóan mosolygok rá.

– Nem gondoltam volna, hogy ideérsz – húzódok közelebb hozzá, és ránézek az apámra.

– Tudod, hogy találkozni szerettem volna az apáddal, bébi. Te is alig látod. Nincs az a forgalom, ami megakadályozta volna, hogy eljőjjek ma.

Elégedett vigyort villantok rá ezért a találatért. Bennek is biztos valami seggfej az apja, mert mintha pontosan tudná, mit kell mondania.

– Jaj, elnézést! – fordul megint az apámhoz. – Nem értettem jól a nevét.

Apám máris rosszallóan méregeti Bent. *Istenem, mennyire imádom ezt!*

– Donovan O’Neil – mondja apám. – Biztos hallotta már a nevet, én szerepeltem a...

– Nem – szakítja félbe Ben. – Nem ugrik be. De Fallon sokat mesélt nekem magáról – fordul felém kacsintva. Megfogja az államot, és visszanéz apámra. – És ha már a lányáról beszélünk, mit gondol arról, hogy a távoli New Yorkba költözik? Nem akarom, hogy a kis katicabogaram másik városba meneküljön – pillant le rám megint a homlokát ráncolva. – De ha ez kell ahhoz, hogy kövesse az álmát, én leszek az első, aki gondoskodni fog róla, hogy rajta legyen azon a gépen.

Katicabogaram?

Szerencséje, hogy csak a kamupasim, mert legszívesebben szétrúgnám a kamutökét ezért a nyálas becenévért.

Apa megköszörüli a torkát. Szemlátomást feszélyezi az új ebédvendégünk.

– Tudok néhány olyan álmot, amit egy tizennyolc évesnek érdemes követnie, de a Broadway nem tartozik közéjük. Főleg nem olyan pályafutással, amilyen neki van a háta mögött. A Broadway visszalépést jelentene neki, úgy gondolom.

Ben elhelyezkedik a széken. Nagyon jó az illata. Azt hiszem. Olyan rég nem voltam ennyire közel fiúhoz, hogy az illata igazából talán tök átlagos.

– Még szerencse, hogy elmúlt tizennyolc – válaszolja Ben. – Ezen a ponton már nem annyira számít a szülői vélemény, hogy mihez kezd az életével.

Tudom, hogy ez csak színjáték a részéről, de még soha, senki nem állt ki mellettem így. Olyan érzés, mintha léggömb duzzadna tőle a mellkasomban. *Hülye mellkas!*

– Nem csak egy egyszerű véleményről van szó, ha szakértő mondja – közli az apám. – Ez tény. Épp elég ideje vagyok a szakmában ahhoz, hogy tudjam, mikor kell valakinek visszavonulnia.

Apám felé kapom a fejemet, miközben Ben karja megfeszül a vállam körül.

– Visszavonulnia? – kérdezi Ben. – Maga tényleg azt mondta az előbb, ráadásul *hangosan*, hogy a lányának fel kellene adnia?

Apám a szemét forgatva karba fonja a kezét a mellkasa előtt, így vet lesújtó pillantást Benre. Ben leveszi a karját a vállamról, és apám mozdulatait tükrözve állja a tekintetét.

Jesszusom, milyen kellemetlen! És milyen lenyűgöző! Még sohasem láttam apámat így viselkedni. Még sohasem láttam, hogy rögtön megutált volna valakit.

– Ide figyelj, *Ben!* – ejti ki undorodva a nevét. – Fallonnak semmi szüksége rá, hogy ostobaságokkal beszéld tele a fejét csupán azért, mert örülsz a lehetőségnek, hogy rendelkezésedre állhat egy buksza a keleti parton.

Te jó ég! Az apám most tényleg azt mondta, hogy én csak egy *buksza* vagyok ennek a fazonnak? Leesik az állam, ő pedig folytatja.

– Az én lányom okos. Strapabíró. Elfogadja, hogy az a karrier, amiért egész életében dolgozott, most már látókörön kívülre került, mert... – int felém. – Most már, hogy...

Nem tudja befejezni a mondatát, és megbánás ül ki az arcára. Pontosan tudom, mit akart mondani. Két éve már, hogy mindent ki mond, csak *ezt* nem.

Még csak két éve annak, hogy én voltam az egyik leggyorsabban érvényesülő tinédzser színésznő. Ám abban a pillanatban, ahogy a tűz martalékvá lett a külsőm, a filmstúdió felbontotta a szerződésemet. Szerintem jobban sajnálja, hogy nem egy színésznő apja, mint

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

azt, hogy majdnem elveszítette a lányát a saját gondatlanságából eredő tűz miatt.

Miután visszamondták a szerződésemet, sohasem beszélünk annak a lehetőségéről, hogy megint szerepeljek. Igazából egyáltalán nem is beszélünk többé. Olyan apa volt, aki másfél éven át egész napokat töltött velem a forgatásokon – és olyanná vált, akit havonta talán egyszer látok.

Szóval cssesse meg, ha nem fejezi be a mondandóját. Két éve várok arra, hogy beismerje: a külsőm miatt szakadt félbe a karrierem. Ez csupán egy néma feltételezés volt a mai napig. Sohasem beszélünk arról, hogy *miért* nem játszom. Csak magáról a tényről beszélünk, hogy nem teszem. És ha már itt tartunk, az is jó lenne, ha beismerné, hogy a tűz a kapcsolatunkat is tönkretette. Halvány fogalma sincs arról, hogyan kell apaként viselkednie most, hogy már nem a színioktatóm és a menedzserem.

– Fejezd be a mondatot, apa! – nézek rá résnyire szűkült szemekkel.

Megrázza a fejét. Próbálja ejteni a témát. Felvonom a szemöldökömet, hogy folytassa.

– Tényleg ezt akarod most? – pillant Ben felé abban a reményben, hogy villámhárítónak használhatja a kamupasimat.

– Ami az illeti, igen.

Apám behunyta szemmel sóhajt egy nagyot. Aztán megint kinyitja a szemét, előrehajol, és karba fonja a kezét az asztalon.

– Tudod, hogy én gyönyörűnek tartalak, Fallon. Ne forgasd ki a szavaimat! De ez egy olyan szakma, ahol magasabb a mérce, mint egy apánál, és mindössze annyit tehetünk, hogy elfogadjuk. Sőt, én azt hittem, hogy *már elfogadtuk* – néz hirtelen Benre.

Ráharapok belülről a számra, nehogy valami olyat mondjak, amit később megbánnék. Mindig is tudtam az igazságot. Amikor először